

ולמלשינים אל תהי תקוה

ודע כי על פי תורת הקבלה הנסתר רב על הנגלה
בברכה זו
ועיקרה כתפילה על ביטול הקליפות וכוחות הטומאה
ותכניע ותמגר ותשבר תעקר וסיום הברכה
קאי על ארבעה קליפות וכוחות טומאה עיקריים
אשר שלושה מהם צריכים ביטול מוחלט
והרביעית צריכה ליכנע תחת שלטון הקדושה
וצריך האדם לכיין גם לבטל ממנו ההורי כפירה
ומינות
וכל שאר מחשבות זרות נגד התורה והאמונה

פסקי תשובות אורח חיים סימן קיח

העולם שבו אנו נמצאים נקרא 'עולם הזה'.
מה הפירוש 'הזה'?
כי כידוע כל מה שקורה לנו בתוך הנפש,
כל השפע שמגיע לעולם –
מגיע מהעולמות העליונים.

אבל 'זה לעומת זה עשה אלוקים',
ולכן החלקים השליים שלנו,
הרגשות והמידות,
הם מגיעים ממקום הרבה יותר גבוה,
יש בהם הרבה יותר חיות.

כלומר, ה'זה' שמתעורר אצלנו –
הוא לעומת 'זה' גבוה הרבה יותר.

ואם האדם יחיה בכל מידה שלילית שמתעוררת אצלו
שזה בעצם חיות של הקדוש ברוך הוא –
אז יהיה 'וקרא זה אל זה ואמר',
אנחנו מתחברים ל'זה' שמעלינו – וגם העולמות
העליונים מתחברים ל'זה' שמעליהם,
לחיות הגבוהה יותר, עד אין סוף
ומשם יתפרדו כל פועלי און

עם כל זה אחכה לו',

כל 'זה' שמגיע אלינו,

כל מידה שלילית –

אמורה לגרום לנו להתעורר ולייחל אל ה'.

כשהאדם יחבר את ה'זה' שלו לריבונו של עולם,

או אז כשתגיע הגאולה השלימה

יתקיים הפסוק

וְאָמַר בַּיּוֹם הַהוּא הִנֵּה אֶלְהֵינוּ זֶה קוֹיֵנו לֹא וְיִוְשִׁיעֵנו
זֶה יְהוָה קוֹיֵנו לֹא נִגְיֵלָה וְנִשְׁמָחָה בִּישׁוּעָתוֹ..

נראה בחוש את האלוקות שהסתתר בתוך ה'זה',

של עולם הזה

והפנמתי ושיננתי לעצמי

קוֹיֵנו לֹא וְיִוְשִׁיעֵנו הִנֵּה אֵל זֶה

ו'זה' ה' קווינו לו נגילה ונשמחה בישועותו',

החיבור ל'זה' בעת הגלות –

היא זו שהביאה לנו את הישועה המשמחת.

במדרש תהלים (מזמור כז אות ב) שכאשר הלך
שמואל הנביא למושוח את דוד למלך על ישראל,
היו מלאכי השרת מקטרגין לפני הקדוש ברוך הוא,
ואמרו: ריבונו של עולם, מפני מה נטלת המלכות
משאול המלך ונתת לדוד?
ענה להם הקב"ה: אומר לכם מה בין שאול לדוד,
שאול המלך הלך למלחמה ושאל באורים ותומים,
אך עוד בטרם הספיק לקבל הכהן-גדול את הוראת
האורים ותומים

ראה שאול שבאו עליו פלשתים

ואמר לכהן 'אסף יָדָךְ (שמואל א' יד יט) כלומר, שלא
ימשיך לשאול באורים ותומים אם לרדת למלחמה
או לא, והתחיל במלחמה על דעת עצמו

מה שאין כן כשירד דוד המלך להילחם בפלשתים

(שמואל ב' ה כב-כה) שאל דוד באורים ותומים

האם להתחיל במלחמה או לא, וענה לו הקב"ה

שלא יתחיל במלחמה עד שיראה ראשי האילנות

מתנענעים וזה סימן שמלאכים באו לעזרתו,

ודוד שמע בקול ה'

ואף כאשר התקרבו הפלשתים למחנה

ישראל כדי להילחם בישראל, ולא היו רחוקים

הפלשתים ממחנה ישראל יותר מארבע אמות,

אמרו בני ישראל לדוד המלך: למה אנו עומדין ואין

אנו מתחילין המלחמה? ענה להם דוד המלך: 'כבר

נצטוית מן השמים שלא לפשוט יד בהם עד שנראה

ראשי האילנות מנענעין, ואם נעבור את פי ה' ונלחום

בהן מיד אנו מתים על שעברנו את רצון ה', ואם אין

אנו מתחילין ללחום עמהן הפלשתים הורגין אותנו,

ומוטב שנמות צדיקים ולא נמות חייבין, ואין לנו

אלא לתלות עינינו להקב"ה'
ומסופר במדרש שמיד נדדו כל האילנות,
ואז פשטו ישראל בפלישתים וניצחו את המלחמה.
מוצאי שמחת תורה תשלד

אסור לשונא יהודי,
כי מי יודע
אם אין לנו
ניצוצות שלהם,

ואלו שאנחנו שונאים אותם
הם הניצוצות שלנו.

לכן צריך להשתדל לאהוב כל יהודי,
אפילו אם הוא מציק לי,
ואפילו אם הוא שונא אותי,

היות שזו שהוא שונא אותי
זה סימן מובהק
ששם נמצא הניצוץ שלי,

והשטן מפחד שמא אני יאהב אותו
ואעלה את הניצוצות
ובזה יהיה התקרבות משיח

בכל דור הרבש"ע לוקח קורבנות של יהודים.
החללים של המלחמות אחרי שהם נופלים
הם יהודים שלמים ("אמתע אידן")
מכיון שהם הלכו כקרבן
כשביל השמירה של כל כלל ישראל,

והם נהיו קדושים.

לכן כתוב שהרבש"ע
ינקום את דמם,
הוא ישלם לכל העמים
על כל מה שהם עשו,
אבל על הדם ישראל שהם שפכו
על זה נאמר "וניקתי דמם לא ניקיתי".

שנאת האחים נגרמת רק מהמחשבות שלנו.
הרבה פעמים אפשר לראות
שנכנס בלב אחד מחשבות על האוהב שלו,
ואחר זמן הוא שם לב
שהלה אינו אוהבו כמקודם.
מה קרה?

המחשבות שלו על החבר
והרגש שלו הגיעו עד החבר,
החבר מרגיש שהוא שונא אותו
וזה משפיע עליו ג"כ.

וכשמתבוננים,
רואים שאת הכל
הוא עשה עם המחשבות שלו.
הוא התחיל והוא גמר.

הרבש"ע נותן לאדם את המחשבות הללו של מחלוקת
בכדי שיתבונן ויבין שאין כאן מחלוקת בין אחים.

למשל, כאשר יש מריבה בין איש ואשתו,

איך מגיע אליהם לריב?
זה המחשבה זרה שנכנסת בשניהם,
הקליפה השחורה נכנסת לעניין
והם חושבים שאחד שונא את השני.
ולא שייך להסביר להם –
לא לבעל ולא לאשה –
שזה שקר.
מוכרחים לשתוק!

כי אם רק מתחילים להסביר מתלקחת אש.

אבל כמה זמן נהייה בכזו גלות
שמוכרחים לשתוק
בגלל שהקליפה רוצה לעשות מחלוקת.

החללים הללו הם הצדיקים האמיתיים,
והם המליצים זכות עבורנו,
שהרי הם נהרגו בשביל כלל ישראל.
ולא משנה מה הם היו קודם,
הם הצילו את כלל ישראל,

ואם המציל נפש אחת בישראל
הרי הוא בן עולם הבא,
כל שכן אלו שמסרו את נפשם
והצילו את כלל ישראל.

ואיתם הלכו הנשמות של הצדיקים האמיתיים
שמחפשים אחר הנידחים בכל האמצעים.

מעשה. בחסיד אחד שפגע באנשים החוזרים ממלחמה
חזקה ונצחו, ואמר להם: הנה זה עתה שבתם ממלחמה
קטנה, ועכשיו
הכינו עצמיכם למלחמה גדולה

הנה עכשיו, במצב המלחמה,
השלום בין הבריות התחזק מאד.

הפחד הגדול שיש עכשיו
בטבע גורם שכולם שרויים במצב רוח אחר,
ובתים שהיו בהם מריבות נרגעו והמריבות פסקו,
הדאגה לאלו הנמצאים בחזית ובשבי
מכניסה את כולם לרצינות והמחלוקות נחלשות.

והיות אצלנו יש תמיד מצב של מלחמה,
שאנו חיים כל הזמן בכאבים של מלחמת היצר,
וככה היה צריך להיות אצלנו האחדות כל הימים.

וכל זמן שעדיין לא נהירין לו לאדם כל מגרעותיו
ואינו נותן את נפשו על הסכנה
שמא ייעלמו לרגע קט מנגד עיניו
עדיין אינו מבין מה זה קרבת ה'
כי סומך ה' לכל הנופלים וזוקף לכל הכפופים
וכשהוא בחינת נופל וכפוף
ישנו הסומך והזוקף שהוא השי"ת
==
הכרת הרחמים הם עצמם הרחמים

ונמצא קרוב מאד אל המלך
וכלום חסר אדם בבית המלך

וממילא מתמלאים כל משאלות לבבו
כי משאלותיו הם עצמם חפץ הבורא
להעניק מטובו לבריותיו

מכתב כט

ועד כמה שנשכיל
להיכנס לשביל הצר
של המפגש עם האמונה
כך גם יתפרדו כל פועלי און
ויצא לאור צדקנו
וזה ממש קירוב הגאולה השלימה

שכשם שהרוצה להשיג תואר ד"ר או פרופסור
יודע שיש צורך ללכת ראשית דבר לגן הילדים
לבית הספר לאוניברסיטה ולעבור בחינות קשות
ורק לאחריהם יגיע אל תוארו הנכסף

כמו כן לא יכול האדם להגיע אל תכליתו
מבלי שיעבור את מבוך הדרכים של חייו
מבלי שישתה וימצה את כוס ומנת יסוריו
ולא יוכל האדם לתקן פגמי נפשו המזוהמת בחטא ועוון
זה דורות רבים מבלעדי היסורים שיביאווהו לחפש
לתקן פגמיו ולבקש מהשי"ת שיעניק לו מתנת חיים
ולא מתו' שברון לב אלא מתוך הכרת המציאות
ונמצא שיסוריו וסבלו הם
שהקנו לו את מקומו הנכסף
שמשם יוכל לזעוק אל ה'

לקרוא אליו בחזקה ולהתדבק בו

מכתב צא

במדה זו של שתיקה
מצויים שני מיני שתיקה
האחת טובה ורצויה מאד
ואחת בלתי רצויה ובלתי מועילה
ואינה מרפאת כלל

השתיקה הטובה המועילה והמרפאת
היא השתיקה מתוך הכנעת הלב
והסכמה מוחלטת
לגזירות הבורא ברוך הוא
ולכך אינו מעורב בה
שום שמץ של סיפוק של המסכנות

השתיקה מתוך יאוש והפקרות
ומתוך התרעמות תמידית בלב
השתיקה הזאת לא רק שאינה מתקנת
אלא היא מאד מקלקלת
מרבה את הצער
ומגדלת את הייסורים
ושנואה היא בעיני המקום ברוך הוא

כשאדם שותק מתוך זעם פנימי
סימן לו שעדיין לא השיג בכלל
קריאת תמונת אותיות נפשו

ולא עמל להבין רמזי מעלה
המבקשים לעוררו על ההכנעה
על התשובה ועל תקון מדותיו

אשר על ידי כך תסולק ממנו
כל מרירות חייו

כי בכל מצב ומצב של האדם בעולם הזה
ואף שיהיה במצב הכי שפל
עדיין תתנוצץ עליו הבחירה

ואינו חפשי ממנה

אפילו הרף עין אחד

וכך אמר דוד המלך ע"ה

ואציעה שאול הנך

וגם שם יד תנחני ותאחזני ימינך

מכתב צג

ואילו היתה נתונה הרשות לאדם לראות

עד היכן הדבר מגיע לא היה פוסק כל היום

מלהתפלל לפני אלוקי מרום

לכן אל ימנע עצמו מדבר תמיד

דבורים של תפילה

וישועת ה' כהרף עין לא תאחר לבוא

ויזכה לראות נפלאות השי"ת

ולספר זאת לכל הארץ מתוך שמחה

אמן כן יהי רצון

ואותן הנפשות מישראל

שיש להם שייכות עמוקה

עם צער השכינה
הם סובלים יסורים

כדי שע"י צערם הגדול
שהם מקבלים באהבה ובשמחה

השכינה מתעוררת לראות

שישנם בנים נאמנים

אשר משתתפים עמה ממש בצרתה

ואז הקב"ה ממחר גאולתן

שזו היא גאולתן של ישראל

בשעת מלחמה

על האדם לנצל את האנרגיה שהלא נודע מייצרת

לחיות רחמים וחסדים

בדברים שברור לך שאתה יכול להסדר

כי אם לא תלחם לנצל את הלא נודע והחסר אונים

לדברים שאתה בטוח בהם איך לנהוג

אז הלא נודע יערער לי את הביטחון גם בדברים שאני

כן יודע

ואז יצוף לי החרדות בכל החזיתות אפילו בדברים

בשליטה שלי

אבל אם תשכיל להתמקד בחוסר אונים כסיבה

למנף את הדברים שמסתדרים

בשביל להבין שלא מבינים ולא בטוחים

להגיע לתודעה שהם לא מובנים מאליו

ולהתבונן ולראות את ההשגחה הפרטית

ועי"ז מצטמצם החרדה לגורם של מוטיבציה

ולא לאיבוד עשתונות

וזה נקרא המתקת דינים בשורשם

בשיר המעלות בתהילים אומר דוד המלך

הִנֵּה קָעִינִי עֲבָדִים אֶל־יְיָ אֲדוֹנֵיהֶם קָעִינִי שְׁפָתָהּ אֶל־יְיָ

גְּבַרְתָּהּ כִּן עֵינַיִנו אֶל־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַד שְׁיִקְנֶנּוּ:

כעני עבדים אל יד אדוניהם כו' שפחה אל יד גבירתה

ומסיים כן עינינו אל ה' ולא נאמר אל יד ה'. רק זה

עיקר החילוק כי עבדים ושפחות כל עבודתם בעבור

הפרס שמקבלים מיד אדוניהם. אבל אנו עינינו אל ה'

להיות טפלים ודבקים בו. עינינו לך תלויות שנוכל

להמשך אחר רצונו ית' ולקבל כל השפע כפי מה שהוא

רצונו ית"ש...

קרוב ה' לכל כו' אשר יקראוהו באמת.

וזהו יקראוהו באמת להיות הבקשה להיות עם הבורא

בדביקות

כמ"ש עינינו לך תלויות

שפת אמת ראש השנה תרנג

ההבדל בין יהודי לשאר העמים

כל העמים יש להם רק הכרת הטובה רק אם מבינים

שזה טוב

ובני ישראל מספיק להם הכרת הטוב שזוה הדביקות
כבורא
אפילו שלא משיגים הטובה

והנה כ"ק זקיני האדומו"ר הגדול זצלה"ה מקאצק
הגיד בהפרש שבין עצל למתון
שלכאורה לפי שטחיות הדברים
בני בקתא חדא נינהו,
והגיד הוא זצלה"ה
ש מתון הוא העושה בישוב הדעת
ע"כ איש ממחר לעשות דבר,

ועצל הוא להיפוך שמתעצל להתיישב בדעתו
ועושה בלי התישבות הדעת
[שם משמואל בראשית]

מוצאי שמחת תורה תשל"ח

אמנם כתוב שאברהם אבינו עומד בפתח הגהנום ולא
נותן ליהודים להכנס,
אבל אוי וי לנו אם נצא מפה ריקנים,
כי אברהם אבינו נמצא על פתחו של גיהנום ולא בעולם
הדמיון,
ומי שהולך מכאן בלא שמביא אתו משהו הולך לעולם
הדמיון,
שם יש פחד שאי אפשר לתאר אותו.
אוי וי לאדם שמשלה את עצמו שאברהם אבינו עומד
בפתח ולא יתן לו להכנס,

מי שלא הגיע לביטול בעולם הזה יבוא בעירום ובחוסר
כל עם כל התורה שלו,
אין לו מה למכור כי הוא לא קנה מאומה - "ואת עירום
ועריה".

מתי הוא יכול למכור, כשיש לו את חשבון הנפש
שלו,
ומבשרי אחזה אלו-ה: איך אני יכול להתקיים ולהחזיק
מעמד,
אין זה רק שסיבת כל הסיבות ועילת כל העילות מקיים
אותי.
ללא הכרה זו גם הצדיקים האמיתיים אין בכוחם לעזור
לנו ולתת לנו זכות.

315

כשאומרים "נקום נקמת דם עבדיך השפוך"
לא מתכוונים על הגוף שבלאו הכי הוא כלה מאליו,
רק על הרבש"ע שנמצא בכל גוף,

כי כל הבריאה זה רק הרבש"ע שהכל שלו,
והגוף זה ג"כ הוא,
וכשהורגים בנ"א הורגים חלק אלוקה ממעל.
ולכן "ונקיתי דמם לא נקיתי" מכיון שפגמו ברבש"ע.

זהו "מלא כל הארץ כבודו" - הכל הוא רק רבש"ע
ואין עוד מלבדו.
ובשעה שהאדם חי במציאות הזו שכל הבריאה זה רק
הרבש"ע,
מאליה מתפרצת הקריאה "מה אנוש כי תזכרנו", מה
זה הבנ"א בכלל.

רק שהקליפה - דהיינו הטבע של האדם - מרחיקה
אותו מהכרה זו,
וללא הרף מגרשת אותו שלא יחדור לפנימיות לבנו,
ובכך תשכיח ממנו שמלא כל הארץ כבודו,

הבחירה של אנוש מצטמצמת ב "יראת שמים" -
"הכל בידי שמים, חוץ מיראת שמים".
ויראת שמים, כפי שר' אשר מלמד,
היא יראת יסוד האין,
יראת סכנת המידה הטבועה באנוש.

אדם שהוא בעל תאוה,
לא יוכל לעמוד בניסיון התאוה,
אם לא יהיה לו פחד סכנת תאוותו.
רק כך הוא יוכל להכיר בסיבה
שה' ישלח לו עם הניסיון, להצילו.

וכך הוא יפרסם את הבורא
מתוך הכרת יסוד האין שלו.
י"ג

להכרית מעיר ה' כל פועלי און.
ותיבת עיר, משמע לשון התעוררות,
כי לפעמים בא לו לאדם
בחינת התעוררות לעבודת הבורא יתברך,
שעומד לנגדו איש בליעל ומיצר לו,
ובצר לו קורא אל ה' להנצל מאויבו,
ומעורר בעצמו מחמת המציק לדבר דבורים לפניו
יתברך,

והנה אם האדם הזה היה ממציא לעצמו בחינת התעוררות, להוציא דבור לפני אלהים בדחילו ורחימו על ידי השגת רוממות אלהות, ולא היה ממתין להתעורר ממצוקת האויב, כודאי לא היה שום קיום והעמדה לאיש צר ואויב העומד נגדו,

אמנם מיעוט הכרתו שאינו יכול לעורר לבו זולתו, על כן מביא עליו צר, ולזה ביקש דוד המלך עליו השלום, להכרית מעיר ה', היינו מהתעוררות ה', כל פועלי און, להתעורר מחמתם, כי אם יתעורר את עצמו משם הוי"ה ברוך הוא, שהוה כל היות. אור המאיר וירא

(תהלים קמד יד) 'אלופינו מסובלים' וגו', כשיודע האדם שאלופו של עולם בכל תנועה שבעולם, אז יכול לסבול הכל, ואז 'אין פרץ' וכו', ...

וכן שמעתי אחר כך ממורי, כי בידיעת אדם, שה' יתברך מלא כל הארץ כבודו וכל תנועה ומחשבה הכל ממנו ית' וכו', בידיעה זו יתפרדו כל פועלי און וכו'. (כתונת פסים פר' בהר).

האמנתי יום כיפור

רבי אשר זיע"א נהג לומר שאדם צריך להתפלל ולבקש שיזכה לראות את ה'סיבות' שהקב"ה מסבב אותו. הנה, כל ה'עוילים' תפוסים במחשבות של 'טבע': מה פלוני אמר עליי ומה אלמוני חשב אודותי, ומה פלוני עשה לי – במחשבות כגון אלו הכל תפוסים.

אולם הוא זיע"א לימד, שהכל 'סיבות' מאת השי"ת, סיבות לעבודה! אין אנשים ואין שום דבר (זולתו ית')! אתה רואה אנשים: פלוני אמר לי, ואלמוני עשה לי, וכיו"ב. אולם עליך לדעת שאין כלום (זולת השי"ת). "ד' אחד!"

רבי אשר אמר היו הרבה פקידות לימות המשיח ע"י צדיקים גדולי הדורות, רבי יהודה החסיד ניסה לעלות לארץ ולהביא את המשיח, גם תלמידי הבעש"ט וגם תלמידי הגר"א עלו לארץ ורצו לקרב את הגאולה, גדולים אלו לא הצליחו לסיים את הגלות ולהביא את הגאולה,

הסיבה בגלל שהם גדולי ישראל הם פועלים מלמעלה למטה, כמו מנוף היורד מלמעלה ללמטה ולוקח אתו ערמה של תכולה,

המציאות היא שהמה אינם מסוגלים להרים את כל התכולה ותמיד ישאר מעט של גרגירים שלא יצליחו להרים אותם,

אבל אנו פשוטי העם אשר עבודתנו בקודש מלמטה למעלה אנו דומים לכף הנגרר על פני השטח ומצליח להעלות אתו כל גרגיר ולהעבירו לרכב הגדול העומד ליד הטרקטור.

רבי אשר אמר שהשוני מימות המשיח לשאר התקופות הוא בזה שהגאולה תבוא מפשוטי העם כאשר הם קשורים וכנועים לגדולי ישראל שבכל הדורות מהאבות ועד עתה.

143

זה מה שהאדם אינו מסוגל לראות את הרבש"ע

אינו מחמת שהרבש"ע מתרחק מאתנו, כי לא שייך אצל הרבש"ע מרחק.

וכן ההסתר פנים אינו מצד הרבש"ע מפני שהרבש"ע נמצא אתנו בכל מקום בכל עת ובכל שעה, ובאם נמצא אתנו בכל מקום מה שייך הסתר פנים?

אלא זה שאין אנו יכולים לראות את הרבש"ע

האדם בהתרחקות ובהסתר פנים כה גדול?
העצה היעוצה לזה היא ה"אחדות".

הוא מחמת שאנו רחוקים ממנו יתברך.
וכן ההסתר פנים אינו מצד זה
שהשי"ת מסתיר פניו מאתנו ח"ו
אלא שאנו מסתירים פנינו ממנו יתברך שמו
מחמת הרדיפה אחרי כל מיני שטויות.

האמת היא שהשי"ת נמצא אתנו בכל מקום ובכל מצב
וכאשר נתחזק באמונה פשוטה
נוכל לדבר עם הרבש"ע פה אל פה
כמדבר איש אל רעהו.

כי האמונה הפשוטה מכניס באדם
את הגלוי שהשי"ת אתו בכל המצבים.

ובכח האמונה הפשוטה מגלה
שאינ מרחק ואין הסתר פנים
ועי"כ מתגלה כבוד שמים כפי שהוא באמת.
==

קשה מאד לדרוש מהאדם אמונה פשוטה
"ווען הער איז פאר כפט אין זיינע וויטיקין"
(כאשר הוא תפוס נכאבים שלו)

ואם כוונתו להשתחרר מהכאבים שלו
דרך האמונה הפשוטה אין זה אמונה פשוטה
אלא מילוי אינטרס שיהי' לו טוב,

ואמונה פשוטה היא
ללא שום לווי - "הער גלויבט" (הוא מאמין).

ואיך ניתן לחיות באמונה פשוטה כאשר